

Kenosis

I skönheten söker min själ sin ro,
på rotbelamrade stigar i dimma.
I tystnaden kan den förblöda, dock tro,
att segra ska kärlekens soljusstrimma.

Till sanningen vänder sig själshavens djup,
med hopp om ett flöde som aldrig vill sina.
Invurcatus in se är var människas stup,
där eldfängda helvetesvindar vill vina.

Från kärleken träder så Sonen dit ner,
till blods bryter upp en sjusärdeles källa.
Kenosis så erbjuder hjärtat än mer,
och låter där livssaften åter få välla.

GWH-20

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gustaf Henriksson med Poeter.se id #27152 innehar upphovsrätten